

1. ΓΕΛΩΝΤΑΣ ΑΓΡΙΑ

ΣΚΗΝΗ

Μια γυναίκα μπαίνει και απευθύνεται στο κοινό.

Είναι ντυμένη απλά, συνηθισμένα. Κάθεται σε μια καρέκλα και μιλάει στο κοινό. Μπορεί να σηκώνεται από την καρέκλα που και που, αν θέλει.

Το σκηνικό πίσω της είναι ένας χώρος ακαθόριστος – ας πούμε ένας χώρος με παλιά, άχρηστα πράγματα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όλα είναι χάλια. Χάλια. Κοίτα χάλια. Τα μαλλιά μου είναι χάλια. Τα ρούχα μου είναι χάλια.

Θα 'θελα να σας μιλήσω για τη ζωή. Είναι τόσο δύσκολο να ζει κανείς; Έτσι δεν είναι; Είναι πολύ δύσκολο να ζεις κάθε μέρα, και να πρέπει να επιβιώσεις. Έχεις ν' αντιμετωπίσεις τόσους ανθρώπους. Πήγα στο σούπερμαρκετ ν' αγοράσω μια κονσέρβα τόνο κι ένας *ηλίθιος* στεκόταν ακριβώς μπροστά εκεί που ήθελα ν' απλώσω το χέρι μου για να πάρω τον τόνο. Περίμενα λίγο, μήπως κάνει στην άκρη, αλλά δεν έκανε. Καταλαβαίνω, ήθελε κι αυτός ν' αγοράσει μια κονσέρβα τόνο, αλλά αργούσε πάρα πολύ. Διάβαζε όλα τα συστατικά κάθε κονσέρβας, λες και διάβαζε βιβλίο. Ένα πολύ βαρετό βιβλίο, κατά τη γνώμη μου – που κανείς δεν ζήτησε, κι έτσι περίμενα πάρα πολύ ώρα, αλλά εκείνος δεν κουνιόταν, κι εγώ δεν μπορούσα να φτάσω τις κονσέρβες με τον τόνο. Σκέφτηκα να του πω να κάνει στην άκρη, αλλά μετά σκέφτηκα ότι θα πρέπει να είναι πολύ *ηλίθιος* για να μην έχει *καταλάβει* από μό-

νος του ότι θα 'πρεπε ήδη να 'χει κάνει στην άκρη, και μ' έπιασε ένας φόβος πως θα 'ταν μάταιο να του μιλήσω. Δεν θ' άλλαξε τίποτα, τίποτα απολύτως. Το πολύ πολύ να μου 'λεγε, "Θα κάνω στην άκρη όταν γουστάρω εγώ, παλιομαλάκο!" Και τότε, τι θα 'κανα; Γι αυτό, απ' τα νεύρα μου, άρχισα να κλαίω, αλλά από μέσα μου, μην ενοχλήσω κανέναν. Και παρ' όλο που έκλαιγα από μέσα μου, αυτός ο ηλίθιος πάλι δεν κατάλαβε πως μ' εμπόδιζε να φτάσω τον γαμημένο τον τόνο. Οι άνθρωποι μπορούν να γίνουν πολύ αναίσθητοι. Τους μισώ. Γι αυτό, σήκωσα τη γροθιά μου και τον βάρεσα με πολλή δύναμη στο κεφάλι και σύρλιαξα: "Θα κάνετε στην άκρη, παλιομαλάκα;!!!"

Κι αυτός έπεσε χάμω και έμοιαζε σαν χαμένος, κι ένα παιδάκι έβαλε τα κλάματα, κι εγώ συνέχισα να κλαίω, και δεν ήθελα πια τον τόνο, τι να τον κάνω, κι έβαλα τις φωνές στο παιδάκι να σκάσει, γιατί με το κλάμα του είχαν γυρίσει και με κοιτούσαν όλοι - και βγήκα τρέχοντας από το σουπερμάρκετ και σκέφτηκα, θα μπω σ' ένα ταξί και θα πάω στο Μουσείο¹. Χρειάζομαι Τέχνη, αυτή τη στιγμή, όχι τόνο.

Αλλά ξέρετε πόσο δύσκολο είναι να βρεις ταξί. Σήκωσα το χέρι μου, αλλά ένας απαίσιος άντρας, που ήρθε μετά από εμένα, σήκωσε κι αυτός το χέρι του, και το ταξί σταμάτησε και τον πήρε επειδή είδε αυτόν πρώτο κι όχι εμένα. Και το άδικο μ' έκανε να ξανακλάψω. Το 'χασα, λοιπόν, εκείνο το ταξί, και ξανασήκωσα το χέρι μου, και τα επόμενα τρία ταξί ήταν όλα γεμάτα, παρ' όλο που ένα είχε αναμμένη την σημαία του, που σήμαινε πως ήταν ελεύθερο, και εκνευρίστηκα, γιατί, εάν την είχε σβησμένη δεν θα είχα σηκώσει το χέρι μου, που είχε αρχίσει να πιάνεται, μάλλον έκανα κάποια απότομη κίνηση την ώρα που βαρούσα εκείνον τον ηλίθιο με τον τόνο και κάποιος μυσ πιάστηκε. Και τότε πλησίασε ένα άλλο ταξί, και μια γυ-

ναίκα φορτωμένη με ψώνια χώθηκε μπροστά μου και άρχισε να το φωνάζει κι όρμηξα πάνω της και ούρλιαξα, “Αν μου πάρεις το ταξί, θα σε σκοτώσω!” Κι αυτή τα ’χασε, και το ταξί σταμάτησε, και μπήκα και είπα, Μουσείο Μετροπόλιταν. Χρειάζομαι Τέχνη και πουχία και πράγματα αξίας γύρω μου, πέρασα πολύ άσχημα στο σούπερμαρκετ. Και ο ταξιτζής, που ήταν Έλληνας ή Μουσουλμάνος ή Αρμένης ή κάτι τέτοιο, μου ’πε, σχολάω, πάω να παραδώσω².

Μου ’ρθε να τον σκοτώσω. Θέλω να πω, ήταν ή δεν ήταν ελεύθερος; Και ο νόμος δεν τον υποχρεώνει να σε πάει όπου θέλεις, ακόμα κι αν θέλεις να πας στου Διαόλου τη μανά³; Αλλά δεν είχα κουράγιο ούτε να σκεφτώ να του κάνω μήνυση - χρειάζονται τηλεφωνήματα, δικηγόροι, δικαστήρια, κι όλα αυτά μόνο και μόνο επειδή δεν ήθελε να με πάει στο Μουσείο Μετροπόλιταν. Γι’ αυτό, λοιπόν, κάθισα μέσα στο ταξί και δεν έβγαινα. Για μια στιγμή σκέφτηκα μήπως ξαναγυρίσω στο σούπερμαρκετ και αγοράσω τον τόνο - τόνο με μαγιονέζα είναι απ’ τα μόνα πράγματα που ξέρω να μαγειρεύω - μετά όμως, σκέφτηκα ότι στο ταμείο θα μου ’καναν τη ζωή δύσκολη, επειδή είμαι γυναίκα, ή επειδή η ταμίας θα ’ταν γυναίκα, ή επειδή ο ταμίας θα ’ταν άντρας που μισούσε τις γυναίκες ή επειδή θα ’θελε να ’ταν γυναίκα - τέλος πάντων, είχα αρχίσει να μπερδεύομαι και γι αυτό αποφάσισα, θα κάτσω στο ταξί και δεν το κουνάω από δω ο κόσμος να χαλάσει. Κι ο ταξιτζής μου ’λεγε συνέχεια, “Σας παρακαλώ, κυρία μου, κατεβείτε, θέλω να πάω σπίτι.” Κι εγώ του είπα, “Πού; Στου Διαόλου τη μανά;”⁴

Και μετά σκέφτηκα, δεν θ’ ανοίξω κουβέντα μαζί του. Θα κάτσω εδώ μέσα και δεν θα το κουνήσω. Κι αυτός άρχισε να φωνάζει, και να με βρίζει χυδαία, κτλ, κτλ. Κι εγώ σκέφτηκα, ε, τουλάχιστον κάθομαι. Τι θα κάνει; Κάποια στιγμή θα βαρε-

θεί να με βρίζει και θα με πάει στο Μουσείο. Αλλά μετά σκέφτηκα, μήπως δεν θέλω να πάω στο Μουσείο. Κατ' αρχήν, πεινούσα. Μήπως θα 'ταν καλύτερα να πάω σινεμά, να φάω ποπ-κορν με Coca Cola light. Κι εκείνα τα παγωτοσοκολατάκια, πως τα λένε – που είναι πολύ νόστιμα και στο σινεμά τα πουλάνε 2,5 δολάρια, που είναι εξωφρενικό, αλλά απ' την άλλη, ποιά ταινία να έβλεπα; Και εκείνη τη στιγμή, ο ταξιτζής πάτησε γκάζι απότομα και έπεσα απ' τη θέση μου, και φώναξα, “Άλλαξα γνώμη, θέλω να πάω σινεμά!” Αλλά πριν προλάβω να του ζητήσω να μου προτείνει καμιά ταινία, μου είπε πως με πάει στην αστυνομία, και σκέφτηκα, καλά, εντάξει, αλλά δεν είναι παράνομο που αρνήθηκε να εξυπηρετήσει πελάτη; Απ' την άλλη, θα έχετε διαβάσει όλα αυτά που γράφονται περί κακοποίησης από τα αστυνομικά όργανα και τα σχετικά, μπορεί να 'χαν και καμιά απ' αυτές τις ηλεκτρικές συσκευές και να μου 'καναν ηλεκτροσόκ, παρ' όλο που δεν είμαι Πορτορικανή - τέλος πάντων, όπως και να 'χει, δεν θεωρήσα πως άξιζε να το ρισκάρω με την αστυνομία, κι έτσι, στο πρώτο φανάρι που σταμάτησε - πολύ απότομα εννοείται - κάτι έχει πάθει η πλάτη μου, θα μπορούσα να του κάνω μήνυση, αλλά πού να μπλέκω με δικαστήρια, εδώ δεν μπορώ ν' αγοράσω μια κονσέρβα τόνο - πετάχτηκα λοιπόν έξω απ' το ταξί και του ούρλιαξα στο παράθυρο, “Η μάνα σου παίρνει πίπες στη κόλαση!” Παρ' όλο που νομίζω πως μπέρδεψα τη γλώσσα μου και του 'πα, “Η μάνα σου φέρνει πίπες στη κόλαση!”, που θα μπορούσε να 'ταν και αστείο, αλλά ήμουν πολύ θυμωμένη για να γελάσω. Κι εκείνος μου 'πε, “Είσαι τελείως τρελή!” και έφυγε σα τρελός και παραλίγο η πίσω ρόδα να μου πατήσει και το πόδι, αλλά ευτυχώς έπεσα πίσω ανάσκελα στο χαντάκι. *(Κοιτάζει το κοινό για μια στιγμή.)*

Με παρακολουθείτε ως εδώ;

Έχετε προσέξει ποτέ πόσο όμορφη είναι η Άνοιξη, αλλά συγχρόνως σε γεμίζει με μια απέραντη θλίψη επειδή τίποτα στη ζωή σου δεν πρόκειται ν' ανταποκριθεί ποτέ στα γλυκά συναισθήματα που σου ξυπνάει, και πως και το Φθινόπωρο είναι όμορφο, αλλά σε γεμίζει με μια απέραντη θλίψη, επειδή όλα πεθαίνουν· και πως η ζωή είναι όμορφη και απαίσια, και πως δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να απαλύνει αυτή την απαίσια απέραντη θλίψη μέσα μας; Το 'χετε προσέξει όλοι αυτό; Πιστεύω πως είναι παγκόσμιο αυτό το συναίσθημα, έτσι δεν είναι; Εγώ πιστεύω πως είναι παγκόσμιο αυτό το συναίσθημα.

(*Με αναζωπυρωμένο σθένος*). Ήμουνα ξαπλωμένη, λοιπόν, ανάσκελα στο χαντάκι και με πλησιάζει ένας πλανόδιος μουσικός και με ρωτάει αν θέλω βοήθεια. “Όχι, του λέω, αλλά ξέρεις να παίζεις το Melancholy Baby;” Και μου φάνηκε πολύ αστείο αυτό που είπα, και χάρηκα που κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, εξακολουθούσα να διατηρώ την αίσθηση του χιούμορ, παρ' όλο που έχω κάνει σε ψυχιατρεία, και είπα μέσα μου, πως αν αυτός ο άντρας γελάσει με το σχόλιό μου, που είναι πικρό και μαύρο, κι όμως πολύ ταιριαστό στην περίπτωση, πως ίσως να έχω βρει τον σύντροφο για την υπόλοιπη ζωή μου, που θα με βοηθήσει να βρίσκω την Άνοιξη και το Φθινόπωρο λιγότερο οδυνηρά, το Καλοκαίρι κάνει πολύ ζέστη, δεν νομίζω να μπορεί να με βοηθήσει κανείς, και ο Χειμώνας έχει γίνει λιγότερο κρύος απ' ότι όταν ήμουνα παιδί, μάλλον έχει σχέση με την τρύπα του όζοντος, κάποιο στρώμα του όζοντος θα 'χει τρυπήσει τόσο πολύ που δεν παίρνει πια μπάλωμα και ο ήλιος μας χτυπάει όλο και πιο πολύ και θα πεθάνουμε απ' αυτό όλοι, και θα πάθουμε καρκίνο του δέρματος και εισπνέουμε ένα σωρό κακές ουσίες από τα ρουθούνια μας... ωχ Θεέ μου, πρέπει να πάψω ν' ανησυχώ για πράγματα που μπορεί και να μην είναι αλήθεια και για τα

οποία δεν μπορώ να κάνω τίποτα, έτσι κι αλλιώς. Όπως και να 'χει, ο πλανόδιος μουσικός δεν γέλασε καθόλου με το σχόλιό μου για το Melancholy Baby, με κοίταξε πολύ σοβαρά και με ρώτησε αν είμαι καλά, κι εγώ είπα, “Δεν σε νοιάζει στ’ αλήθεια, έτσι δεν είναι; Δεν σε νοιάζει πραγματικά πως είμαι. Δεν σε νοιάζει να με κρατάς στην αγκαλιά σου το βράδυ, να με παρηγορείς στην υγεία και στην αρρώστια”. Αρρώστια που προκαλεί η τρύπα του όζοντος που μεγαλώνει και υγεία επειδή... ε, ποιος ξέρει τι 'ναι αυτό που προκαλεί την υγεία, είμαι σίγουρη πως η ζάχαρη μας σκοτώνει όλους και, σε τελική ανάλυση, δεν είχα προλάβει καν να τον κοιτάξω καλά καλά μέσα στο σκοτάδι, μπορεί και να μην μου άρεσε, μπορεί και να μην ήταν το κατάλληλο πρόσωπο για να περάσω το υπόλοιπο της ζωής μου μαζί του. Και τότε αυτός με ρώτησε αν θέλω να σηκωθώ ή αν θέλω να μείνω ξαπλωμένη στο χαντάκι, κι εγώ σκέφτηκα, δεν ξέρω την απάντηση σ’ αυτή την ερώτηση. Και είπα γελώντας, “Δεν ξέρω την απάντηση σ’ αυτή την ερώτηση, μπορείτε να μου κάνετε μια άλλη;”, που μου φάνηκε πολύ αστεία ατάκα κάτω απ’ αυτές τις συνθήκες, μια τρελή ξαπλωμένη σ’ ένα χαντάκι, που πρώτα επιτέθηκε σε κάποιον άγνωστο στο σουπερμάρκετ και μετά της επιτέθηκε ένας ταξιτζής, κάπως ηρωική και πνευματώδης εν τω μέσω μιας ακατονόμαστης θλίψης.

Πώς είναι εκείνη η ατάκα του Μπέκετ; “Γελώντας άγρια εν τω μέσω αδυσώπνητης θλίψης.”

Και μετά του είπα, με ειρωνικό χαμόγελο, “Γελάω άγρια εν τω μέσω αδυσώπνητης θλίψης.” Κι αυτός με κοίταξε εντελώς ανέκφραστα, κι εγώ του είπα, “Γελάω άγρια!” Και επειδή πάλι δεν το 'πιασε, τίναξα πίσω το κεφάλι μου, και έβγαλα ένα δυνατό, τρομακτικό γέλιο, σαν κι αυτό που κάνω στα πάρτι: ΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑ! Κι αυτός τρόμαξε και εί-

πε, αν θες βοήθεια για να πας στο άσυλο, θα είμαι εκεί απέναντι και θα παίζω κιθάρα. Και τότε κατάλαβα πως η τύχη μου 'χε παίξει άσχημο παιχνίδι, πως δεν ήταν τελικά γραφτό να μοιραστώ τη ζωή μου μ' αυτόν τον άντρα, δεν είχε ίχνος χιούμορ, δεν είχε αίσθηση της υπαρξιακής ανίας και αγωνίας, εγώ έχω τελειώσει πανεπιστήμιο. Παρ' όλο που δεν πάταγα σ' όλα τα μαθήματα. Σε τι θα μου χρησίμευε; *(Κοιτάζει το κοινό.)*

Με παρακολουθείτε ως εδώ;

Νιώθετε να σας δένει κάτι μαζί μου ή με κοιτάτε όπως με κοίταζε εκείνος ο πλανόδιος μουσικός;

Η αλήθεια είναι ότι λατρεύω τους πλανόδιους μουσικούς - όχι εκείνον τον συγκεκριμένο βέβαια, αλλά να, όταν περπατάς σ' ένα βρώμικο δρόμο, όπως περπατούσα εγώ χθες, και δεις μια νέα κοπέλα να παίζει τσέλο, μόνη, αργά το βράδυ, στα σκοτάδια, η πόλη γεμάτη απαίσιους ανθρώπους - με κάποιους έχουμε νοσηλεύει μαζί στο Ψυχιατρείο⁵· σιχαμένα 15άχρονα που έχουν έρθει κατά παρέες απ' το Νιου Τζέρζι για να διασκεδάσουν και παριστάνουν ότι η ζωή είναι *υπέροχη*, θα μάθουν, τους εύχομαι να κλάψουν με μαύρο δάκρυ· τρέφω μια αντιπάθεια απέναντι σ' οποιονδήποτε είναι ευτυχημένος. Παρ' όλα αυτά εκτιμώ την ομορφιά, και η απαλή, μελαγχολική μελωδία που έβγαινε από το τσέλο εκείνης της κοπέλας έφερε μια στιγμή γαλήνης μέσα στην ψυχή μου. Στάθηκα για μια στιγμή και την άκουσα μαγεμένη, και μετά της έδωσα ένα ταληράκι. Μην νομίζετε πως είμαι τοιγκούνα ήταν ένα ταληράκι κόκα⁶. ΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑ!

Όχι, πλάκα κάνω, της έδωσα ένα ταληράκι⁷. Για μισό τραγούδι μόνο την άκουσα, δεν μπορεί να περιμένει από μένα να

τη ζήσω, παίζει καλά, γιατί δεν πάει να την προσλάβουν στην κρατική ορχήστρα, αντί να τριγυρνάει τους δρόμους και να εκνευρίζει τους πάντες και να τους κάνει να νιώθουν ένοχοι; Αλλά δεν ήθελα να πω αυτό. Λατρεύω τους πλανόδιους μουσικούς. *(Τραγουδάει για λίγο χαριτωμένα, στη παράσταση της Νέας Υόρκης τραγούδησε ένα μέρος του Vilja, από την Εύθυμη Χήρα του Φραντς Λέχαρ.)*

Τωσες ν' αναρωτιέστε, σε τι πάρτι πάει και κάνει αυτό το γέλιο; Κυκλοφορώ με την παρέα του Γουόρχολ. Ένας τραυματιοφορέας στο Ψυχιατρείο, μου είπε, “μου θυμίζεις την Έντυ Σέντζγουϊκ⁸, πάω στοίχημα πως ο Γουόρχολ θα σε συμπαθούσε.” Αυτό έγινε πριν πεθάνει, φυσικά. Κι έτσι, μια μέρα που δεν ήμουν κλεισμένη στο ψυχιατρείο πήγα σ' ένα πάρτι που υποτίθεται πως θα ήταν και ο Γουόρχολ, αλλά δεν τον είδα. Γι' αυτό δεν έκανα καριέρα σαν την Έντυ Σέντζγουϊκ. Δεν με πειράζει όμως. Πιστεύω πως η κάμερα σου κλέβει κι ένα μικρό κομματάκι της ψυχής σου, κάθε φορά που σε φωτογραφίζει. Αυτό δεν είναι και το θέμα του Ίψεν στο “Όταν Ξυπνήσουμε Ανάμεσα Στους Νεκρούς”, μόνο που εκείνος αναφέρεται σε γλύπτες, κι όχι σε σκηνοθέτες. Άραγε, θα με συμπαθούσε ο Ίψεν; Άραγε, θα τον συμπαθούσα εγώ τον Ίψεν; Ευτυχώς που δεν γνώρισα τον Στρίντμπεργκ, σίγουρα θα τον είχα παντρευτεί. Πάντα διαλέγω λάθος άνθρωπο. Αλλά τότε ποιόν να παντρευτώ; Τον Τομ Κρουζ⁹; Μ' άρεσε για πέντε λεπτά, αλλά τώρα τον βρίσκω ξενέρωτο. Έχετε παρατηρήσει το πόσο ανυπόφορος γίνεται κάποιος μόλις γνωριστείς μαζί του για τα καλά;

Και, μιας και μιλάμε για ανυπόφορους, ποια είναι αυτή η Σάλλυ Τζέσι Ραφαέλ¹⁰; Την ξέρει κανένας; Έχω τηλεόραση σπίτι μου, δεν έχω κρεβάτι αλλά έχω τηλεόραση, έτσι και αλλιώς έχω αϋπνίες, όταν χρειαστεί κοιμάμαι στην μπανιέρα.

και την παίζουν σε επανάληψη στις τρεις η ώρα το πρωί, την Σάλλυ Τζέσι Ραφαέλ, εννοώ. Σε κάποια τρέιλερ την έχω δει να ποζάρει δίπλα στην Όπρα¹¹, παρουσιάζει ένα τοκ-σώου σαν την Όπρα, και γι αυτό φαντάζομαι πως μάλλον είναι μια δεύτερη Όπρα-λευκή. Το ζήτημα είναι, ποια είναι; Γιατί πιστεύει πως πρέπει να την βλέπουμε και να την ακούμε; Πού βρίσκει όλη αυτή την αυτοπεποίθηση; Γιατί δεν έχει τη σεμνότητα να ξέρει πως δεν είναι και τόσο σπουδαία; Εγώ δεν έχω αυτοπεποίθηση. Πιστεύω πως είμαι ξεχωριστή, αλλά είμαι αρκετά σεμνή ώστε ν' αμφισβητώ τον εαυτό μου, ίσως και να 'μαι τελείως άχρηστη. Αλλά ακόμα και στις καλύτερές μου στιγμές, ποτέ δεν θα προσπαθούσα να παραστήσω την Όπρα - λευκή¹².

Εκτός των άλλων, όταν είσαι η Όπρα πρέπει να έχεις άποψη για τα πάντα. Γι' αυτό το λόγο δεν θα μπορούσα να γίνω ποτέ Πρόεδρος. Και εκτός των άλλων, αν αναγκάστηκε ο συνυποψήφιος του Μαγκκόβερν¹³ να τα παρατήσει, γιατί κάποτε είχε κάνει θεραπεία με ηλεκτροσόκ, σκεφτείτε τι είχε να γίνει έτσι και ανακάλυπταν το δικό μου ιατρικό ιστορικό. Το ιατρικό μου ιστορικό είναι το κάτι άλλο. Κάνω την ιστορία της Φράνσις Φάρμερ¹⁴ να μοιάζει με το *Περάστε και Γελάστε*¹⁵. Κάνω τον Λάκκο Με τα Φίδια¹⁶ να μοιάζει με *Το Κατσαριδάκι Αγάπη Μου*¹⁷. Κάνω το *Ποτέ δεν σου Υποσχέθηκα Κίππο με Τριαντάφυλλα*¹⁸ να μοιάζει με το *Δέσε Μια Κίτρινη Κορδέλα Γύρω απ' τη Γέρικη Βελανιδιά*¹⁹. Κάνω την αυγή να έρχεται σαν τον κεραυνό. Γιατί το είπα αυτό; (Σκέφτεται.)

Μήπως γιατί το *Δέσε Μια Κίτρινη Κορδέλα Γύρω απ' την Γέρικη Βελανιδιά*, το τραγουδούσε ο Τόνυ Ορλάντο με την Dawn²⁰, και από κει μου 'ρθε το "αυγή σαν τον κεραυνό"; Το υποσυνείδητό μου λειτουργεί μια χαρά, έτσι δεν είναι;...